

Huusin kuin kituva ja kärsivä eläin. En ollut ikinä osannut kuvitellakaan tämänlaista kipua. Valkotakkinen henkilö väänteli puoliksi irtonaista käsivarttani, joka roikkui olkapäästäni jänneiden ja lihanriekaleiden varassa. En tiennyt mitä tapahtui. Tai miksi. Havaitsin silmäkulmastani lihakirveen, joka kohosi hiljalleen näkökenttäni yläpuolelle. Kehoni ei kestänyt enää, itsesuojeluvaistoni sammutti aivotoimintani ja vaivuin tajuttomuuden seesteiseen tilaan. Heräsin huoneesta, joka oli minulle täysin vieras. Valkeat seinät ja kliininen ympäristö antoivat vihiä jonkinlaisesta sairaalaosastosta. Makasin vuoteella, jonka läheisyydessä oli useita laitteita aina hengityskoneesta defibrillaattoriin. En tiedä kuinka kauan olin ollut täällä, saati syytä tähän kaikkeen. Ensisokista toivuttua yritin nousta ylös. Käytin vain oikeaa kättäni, sillä vasempani tuntui olevan puutunut olkapäästä asti. Pääsin vaivoin istuma-asentoon. Ensituntemukseni oli voimakas huimaaminen ja taistelin hetken, etten menettäisi tajuntaani. Siitä toivuttua, kokeilin jos saisin eloa vasempaan käteeni. Järkytyin näkemääni, sillä olkapääni oli sidottu paksulla sideharsolla ja käteni oli poissa! Olemattomaan käteeni iski äkillinen vahva haamukipu ja huudahdin kivuliaasti. Vaivuin lähes unenomaiseen transsitilaan, sillä pääni ei ollut uskoa tapahtunutta. Aloin voida pahoin ja lähes oksensin syliini, kunnes mieleni kirkastui ja aivoni otti alitajuisen selviytymisvaistoni käyttöön, vapauttaen verenkiertooni mielihyvähormoneja lievittääkseen fyysistä ja henkistä tuskaa. Huone oli pimeä, eikä valonlähteitä juurikaan ollut. Näin hämärästi juuri sen verran eteeni, että löysin oven, jonka oletin johtavan ulos. Ilman 'kättä pidempää' en suostunut poistua huoneesta. Löysin pöydältä itselleni etsimäni, joka sattui olemaan vanhan veren peittämä lihakirves. Se muistutti minua kauhukuvasta, jonka koin aiemmin ja olin menettää jälleen tasapainoni. Yritin avata ovea, mutta se oli lukossa. Ulos oli päästävää. Potkin ovea jonkin aikaa, kunnes se vihdoin alkoi antaa periksi. Latasin kaikki voimani lukon kohdalle ja ovi murtui auki. Oviaukko johti käytävälle, joka sekin oli yhtä pimeä kuin takanani oleva huone. Kurkistin varovaisesti kummallekin puolelle käytävää. Sotkua silminkantamattomiin. Lasinsirpaleita, hajonneita penkkejä ja muuta tuhottua irtaimistoa. Kuin taistelun jäljiltä. Uskaltauduin ottamaan muutaman askeleen ja suuntasin ainoaa valonlähdettä kohden, joka sijaitsi käytävän perällä. Saavuin nurkalle, josta käytävä jatkui vasemmalle. Valtava rysähdys säikäytti jo valmiiksi pelokkaan mieleni. En uskaltanut kurkata, mistä ääni johtui. Nurkan takaa säteilevä valonlähde välähti hetkellisesti ja kuulin juoksuaskeleita. Valo jatkoi välähtelemistään ja äänet lähestyivät. Etsin hätäisesti suojapaikkaa, kunnes nurkan takaa juoksi äkillisesti ohutrakenteinen ja karsean näköinen hahmo. Se pysähtyi ja jähmettyi eteeni. Sen yllä oli likaiset ja riekaleiset vaatteet. Iho täynnä märkiviä ja tulehtuneita avohaavoja. Kasvot luisevat, silmät punertavan mustat ja sen hampaat olivat mädäntyneet. Hahmo katsoi minua silmiini. Aika pysähtyi ja niin tuntui sydämenikin. Hiljaisuuden rikkoi äkillinen automaattiaseen sarjatuli ja hahmo lennähti kuolleena maahan. Säikähdin voimakkaasti ja juoksin pakokauhuisena ja hapuilevin askelin takaisin huonetta kohti. Hyökkäsin huoneeseen valtavalla vauhdilla ja kaadoin tuolin, joka kaatoi happipullon, joka lähes kaatoi suuren nestesäiliön. Ensinäkemällä en kiinnittänyt siihen mitään huomiota, mutta valon osuessa säiliöön säikähdin näkymää. Revitty ja väkivalloin irroitettu käteni kellui säiliössä paksussa nesteessä. Miksi se oli irroitettu? Miksi se oli tarkoin säilötty? Ei ollut aikaa pohtia ja arvuutella, sillä ryske houkutteli kutsumattomia vieraita ja näillä vierailloilla oli automaattiaseita mukanaan. Suljin pikaisesti oven ja käperryin pimeään nurkkaan suojaan. Ovi ei epäonnekseni pysynyt kiinni, juurihan se oli murrettu auki. Kuului askeleita ja radiopuhelimen rosainen ääni, josta en saanut selvää. Mieshenkilö asteli hitain askelin huoneeseen. Pidätin hengitystäni ja puristin lihakirvestä tiukemmin kädessäni. En voinut vain odottaa hänen löytävän minua. Minun oli toimittava! Ponnistin lattialta kaikin voimin kohti miestä. Karjaisin lujaan ääneen ja iskin

lihakirveen miehen kaulan alueelle, upottaen sen tarpeeksi syvälle, jotta se repi suuria valtimoita katki. Mies heilahti taaksepäin, muttei kaatunut, vaan yritti epätoivoisesti hapuilla kirvestä. Verenvuoto oli kuitenkin niin runsasta, eikä kestänyt kauaa, kun hän lysähti velttona maahan. Hengitin raskaasti ja tiheään tahtiin. Kehoni kävi ylikierroksilla. Ajatukseni eivät pysyneet kasassa. Tapoin ihmisen, mutta pidin tekoa oikeutettuna. Olin vihollisen alueella. "Minä tai hän", mumisin epäselvästi. Nostin katseeni säiliötä ja kättäni kohden ja todistelin itselleni, että kostonjanoni ei ollut vielä sammutettu... Radiopuhelimen rähjäinen ääni säpsäytti ja herätti minut takaisin tähän maailmaan. "Onko karanteeniosastolta kaikki uhat eliminoitu?" Sana 'uhka' sai jälleen adrenaliinini virtaamaan. En tiennyt mitä sillä radiopuhelimessa tarkoitettiin, mutta käsitin olevani osa sitä. Juoksin ulos huoneesta ja etsin epätoivoisesti ulospääsyä tästä vieraasta ja oudosta rakennuksesta. Viskasin ison betonimurikan ikkunasta ulos. Lasin särkyminen kuului varmasti kauas, jokaisen asetta kantavan eliminoijan korviin. En tajunnut ennakoida moista, sillä ulospääsyni rakennuksesta oli selviytymislistallani ensimmäisenä. Kiipesin ikkunasta ulos ja kirkkaus valaisi hetkeksi näkökenttäni. Aurinko tuntui kasvoillani miellyttävältä ja saatoin hetkeksi unohtaa mikä tilanteeni oli. "Pysähdy!" Näin aseensa piipun rakennuksen nurkan takaa. Mieshenkilö astui esiin, katsoi minua suoraan silmiin ja ihmetteli erikoista tilannetta. "Et ole niitä... Tulkaa katsomaan mitä löysin!" Mies käänsi katseensa nurkan taakse ja viittoili ryhmällensä. Ymmärsin, että se oli ainoa mahdollisuuteni. Edessäni näin väljän metsän, joka tiheni metri metriltä. En epäroinyt sekuntiakaan, vaan juoksin minkä kintuistani kykenin. Kuulin takanani muutaman laukauksen, kunnes ase löi tyhjää. Onnekseni lipas oli tyhjillään ja sen vaihtamisessa kesti juuri niin kauan, että pääsin tiheään metsän perukoille. Olin päässyt heiltä jo näkymättömiin, kun loput ryhmästä saapui nurkalle ja sarjatulitti metsää kohden. Tulitus loppui heidän ymmärtäessä, ettei kohdetta näkynyt enää missään. VAELLUS Olin mielestäni vaeltanut metsässä jo satoja hehtaareja. Ymmärsin seurata puiden välistä paistavaa ilta-aurinkoa, etten kiertäisi kuolemankehää. Laskeva kajastus toi mieleeni epätoivoa. Valon jälkeen olisin villieläinten vapaata riistaa. Kuulin niiden kaukaisia ääniä metsän syvyyksistä. Ne odottivat, että pysähtyisin ja ojentaisin itseni kuin kultavadilla. Eivätkä ne olleet ainoita uhkia, joita metsässä piileksi. En tiedä miten, mutta aistin vahvasti läheisyydessäni muitakin olentoja kuin vain verenhimoisia eläimiä. En voinut hyvin. Sidottu olkapääni valui lihasnesteitä ja hyytynyttä verta. Joka kerta kun ajattelin irtonaista kättäni, oloni huononi. Horjahtelin ja kaatuilin useasti, sillä luontainen kykyni ottaa tukea puista toimi nyt vain puolittain. Osittain horjahteluni johtui myös pelkästä heikosta yleiskunnostani ja nälkäkin vaivasi. En edes tiennyt, milloin olin nauttinut jotain, josta saisin energiaa. Etsin epätoivoisesti marjapuskia ja muuta syötävää mitä metsä voisi tarjota. Saaliini oli vähäinen, mutta löysin sentään kourallisen mustikoita ja pari tattia, joilla jaksoin taas muutaman hehtaarin. Metsän tiheys harventui. Purppuransininen iltataivas erottui puiden latvasta nyt jo paljon selkeämmin. Saavuin aukealle kallionkielekkeelle. Ilta-aurinko oli kauneinta mitä olin nähnyt pitkään aikaan. Se maalasi alhaalla jatkuvan metsän kuin öljymaalauksen. Tuntui seesteiseltä ja rauhaisalta. Suljin silmäni ja imaisin keuhkoni täyteen raitista ilmaa. Hetkeni keskeytti voimakas petolinnun kiljaisu. Avasin ja siristin silmiäni hieman. Erotin kaukaisen linnun hahmon ja seurasin sitä hypnoottisesti katseellani, kunnes se liiteli horisontin taakse. Se ohjasi katseeni isohkoon epämääräiseen möykkyyn, joka erottui vahvasti puista. Kuin rakennuksen muotoinen, mietin. Se ei sopinut tähän muuten niin kauniiseen metsämaisemaan... Sehän oli rakennus! Ilta-aurinko antoi valoa enää hyvin hämärästi. Kylmyyskin tuntui jo luissa asti. Oli elintärkeää ehtiä tälle mystiselle rakennukselle ennen yön saapumista. Se voisi tuoda suojaa. Metsä tuskin armahtaisi, jos sen syleilyyn jäisi. Laskeuduin loivaa kalliokielekettä alas. Se oli kuitenkin

suhteellisen jyrkähkö, joten otin jokaisen liikkeen melko varovaisesti, mielessäni silti vääjäämätön taistelu aikaa vastaan. Alamäki loiveni ja saatoin ottaa jo kunnollisia kävelyaskeleita kohti pohjalla komeilevaa metsää. Arvioin rakennuksen sijaitsevan noin parinkymmenen hehtaarin päässä. Se olisi tässä maastossa noin tunnin vaellus ja pelkäsin tuon olevan liian lyhyt aika. Pimeys täytti metsää ja etäisyyden hahmottaminen väheni uhkaavasti joka minuutilla. Päätin nopeuttaa vauhtiani ja se aiheutti olotilani heikentymisen. Hölkkäsin ehkä parisataa metriä, kun minun oli pakko ottaa tauko ja levähtää. Nojasin puuhun, hengittäen raskaasti. Kun viimein sain hengityksen tasaantumaan, kuulin edelleenkin raskasta puuskuttamista. Mutta se ei kuulunut enää minusta. Pyörähdin hätäisesti ympäri ja etsin katseellani äänen aiheuttajaa. Erotin hämäryydestä vain valtavan kivilohkareen. Lohkare liikahti, jonka jälkeen ymmärsin sen olevan aivan jotain muuta kuin mitätön kivi. Valtava karhu nousi takajaloilleensa ja karjaisi majesteettisesti. Unohdin kaikki villieläinten kohtaamiseen liittyvät neuvot ja juoksin eläintä hätäisesti karkuun. Adrenaliini virtasi veressäni. En tuntenut kipua, en hengästymistä, en muuta kuin suurta pakokauhua. Juoksu pysähtyi, kun jokin vahva voima nappasi minut, heilautti ylösalaisin ja kietoutui tiukasti ympärilleni. Roikuin isossa verkossa puiden oksien korkeudella. Karhu tallusteli alapuolellani. Se yritti kauhoa minua alas, muttei onnekseni yltänyt. Sydämeni hakkasi. Hyperventiloisin. Adrenaliinin vaikutus lakkasi, päässäni sumeni ja menetin lopulta tajuntani... VESITORNI "Eläkö se vielä?" "Onko se 'puolielävä'?" "En usko. Näyttää ihmiseltä, vaikka onkin tosi kalpea." Oli varhainen aamu. Kuulin alapuoleltani keskustelua. Yritin osallistua siihen, mutten kyennyt puhumaan. Olin niin tiukasti paketoitu verkkoonsaan, etten pystynyt liikahtamaan. Sitä tuskaa ei kestänyt kauaa, sillä mätkähdin äkillisesti maahan, vielä tiukasti ansaan kietoutuneena. Ansan tukiköyden katkaissut henkilö asetti puukkoansa takaisin tuppeensa ja alkoi avata minua vapaaksi. Huokaisin helpotuksesta, kun sain vihdoinkin liikuteltua jäseniäni, mutta se loppui lyhyeen. Karskin näköinen ponitukkainen mieshenkilö osoitti minua jalkajousella nenänpäähän. Erotin taustalta kahden henkilön kuiskuttelua ja pohdintaa. "Mistä voimme tietää, ettei se ole puolielävä? Emme voi tarkistaa rokotusjälkiä. Eihän sillä ole edes kättä mistä tarkistaa." "Kyllä se voi puremastakin tarttua." "Ei näytä olevan puremajälkiäkään." Jalkajousella osoittelija tuijotti minua suoraan silmiin. "No? Sano jotain?" "Anteeksi, mitä?", vastasin hätäisesti. "Ei vaaraa", huuteli mies tovereilleen. Kaksi henkilöä saapui ponitukkaisen vierelle. Toisella oli päässä putkiteipillä korjatut silmälasit ja toinen isokokoisempi, selvästi kolmikon 'muskelit'. "Miten olet menettänyt kätesi?", kyseli silmälasipäinen. Mietin hetken ja päätin valehdella itseni parempaan valoon. Totuus oudosta rakennuksesta, sotilaista ja säilytystä kädestäni tuskin olisi tuonut luottamusta tähän arkaan tilanteeseen. "Tiedättehän... Selviytyminen käy joskus kalliiksi. Se pirun harmaakarhu..." Joukkio katseli toisia hyväksyvästi ja ponitukkainen laski jalkajousensa osoittamaan maata kohden. "Se näyttää merkivän ja voi tulehtua vielä pahemmin. Tule mukaamme. Saat vaihtovaatteita ja jotain purtavaa. Näytät lähes 'puolielävältä'", sanoi ponitukkainen ja naurahti vaimeasti. Kolmikon isoin mies nosti minut ylös ja antoi tukea, sillä pelkkä käveleminenkin oli nyt heikolle kunnolleni suuri koettelemus. Saavuimme vanhan vesitornin juurelle. Lieriömuotoinen torni, joka kauan sitten oli varastoinut käyttövettä läheisen pikkukylän tarpeisiin. Tämä oli se mystinen rakennus, jonka olin jo kaukaa havainnut. Etuovi oli tornin ainoa sisäänkäynti. Se oli vahvistettu vaneri- ja metallilevyillä ja paksuilla sekä terävillä puukeihäillä, jotka töröttivät sikin sokin joka suuntaan. Jo etuovesta saattoi arvella, että torni oli tarkoitettu kestäväksi turvapaikaksi. Silmälasipäinen vislasi voimakkaasti ja kuulin koiralauman kovaäänistä haukuntaa. Oven takaa kuului kolinaa ja räminää, kun se vihdoinkin aukesi hitaasti. Pimeydestä kurkisti naishenkilö ja ovenraosta juoksi neljä lempeää taistelukoira, jotka

kuuluivat naiselle. Koirat ravasivat innoissaan ympäri pihaa ja leikittelivät silmälasipäisen ja isomman miehen kanssa. Laskin toisen polven maahan ja yritin saada koiriin kontaktia, mutta ne eivät uskaltaneet lähestyä minua. Tuijottelivat kauempaa ja laskivat päänsä maahan aina kun katseeni kohtasi heitä. Koirien outo käytös ihmetytti muita. Eivät kuulemma yleensä käyttäydy sillä tavoin, mutta he arvelivat sen kuitenkin olevan vain uuden ihmisen vierastamista. Ponitukkainen vaihtoi naisen kanssa pari lausetta, jonka jälkeen hän toivotti minut tervetulleeksi. Pohjakerroksessa oli avara aula, josta nousivat kierreportaat viiden kerroksen kautta aina katolle asti. Torni oli selvästi rakennettu alun perin myös asuttavaksi, sillä jokaisessa kerroksessa oli pieniä kompakteja huoneita. Osissa niistä nukuttiin ja osa pidettiin varastotiloina. Kellarikerrokseen vievä ovi aukesi ikävän narinan säestämänä. Ovesta saapui kaljupäinen, hyvin eksentrisen mieshahmo. Hän riisui verisiä hansikkaita käsistään ja tutki minut katseellaan päästä varpaisiin. "Tässä on kokkimme. Kutsumme häntä Teurastajaksi", sanoi ponitukkainen ja jatkoi lausettansa esitelläkseen kaikki. "...minä olen Saalistaja. Tämä tässä on Keskushyökkääjä alias Keskari. Tuossa on Keksijä ja tässä on Koiraemo, koirien kouluttaja ja kasvattaja. Luovuimme syntymänimistämme jo kauan sitten. Se on parempi niin..." "Minua voitte kutsua vaikkapa... Karhunkaatajaksi", sanoin, nokkela mutta kiusallinen hymy kasvoillani. "Tulepas Kaataja, niin vaihdetaan olkapäähäsi puhtaat siteet", neuvoi Koiraemo ja opasti minua ylempiin kerroksiin. Olin edelleen kalpea. Aneemisen ja kärsivän näköinen. En voinut myöskään fyysisesti hyvin, mutta peittelin oloni hymyilemällä vienosti. Keskari toi minulle pyyhkeen ja vesivadin siistiytymistä varten. Koiraemo irroitti likaisia ja märkiä siteitä olkapäästäni. Näin sen ensimmäistä kertaa avonaisena, enkä kestänyt katsoa sitä sekuntiakaan. Fyysinen pahoinvointini hälveni hetkeksi, kun mieleni valtasi taas se koston raivo, joka kiehui syvällä sisälläni. Koiraemo uteli vointiani, mutta väitin olevani kunnossa. Sitä en ollut... Teurastaja katseli taustalla siteiden vaihtoa, kuin tarkastellen ja analysoiden tilannetta. Hän viittoili Keskarin vierelleen ja yritti peitellä kädellään suuta, etten kuulisi keskustelua. Kaiut kantautuivat silti ympäri tornia ja saatoin erottaa etäisesti muutamia sanoja ja lauseita. "Uskotko että tuo on eläimen tekosia?" "Noin puhdas raatelu..." "Sillä täytyy olla jotain salattavaa..." Teeskentelin, etten kuullut sanaakaan ja keskityin vain olkapääni sitomiseen. Teurastaja yskäisi kovaan ääneen ja ilmoitti kaikille poistuvansa tekemään lounaan valmiiksi. Ruokailu tapahtui aina tornin katolla, säävarauksella tosin. Sieltä oli komeat maisemat, eikä maailman kaoottisuus tuntunut sinne asti yltävän. Kai se oli koko porukalle jonkinlainen henkireikä. Rutiininomainen tapahtuma, joka toistui päivittäin ja antoi voimaa jaksaa selviytymään. He kertoivat lähes kaikesta mitä tornin asukkaiden elämään kuului. Läheisen pikkukylän asukkaina kaikki tunsivat tai vähintäänkin tiesivät toisensa. Kun kaaos alkoi pakenivat he sitä kaikkea tähän turvalliseen vesitorniin. Pikkukylä oli nyt palanut ja täysin tuhoutunut. Osa asukkaista pakeni suurkaupunkia kohden. Ne jotka jäivät, ovat nyt joko kuolleita tai vielä kauheamman kohtalon orjia. Suullinen sopimus siitä, ettei kukaan enää palaa kylään, solmittiin jo hyvissä ajoin. Liikaa muistoja. Entistä elämää ei enää ollut. Vesitorni toi turvan lisäksi myös pienen vedenjakelusysteemin. Sadevesi varastoitui säiliöön, jota käytettiin pesu- ja keittovetenä. Keksijä oli jopa kehittänyt pienen tislauslaitteen, jolla vesi saatiin juomakelpoiseksi. Entisenä, jokseenkin nörttimäisenä insinöörinä, tekniset laitteet olivat Keksijän käsissä taideteoksia. Jos esimerkiksi jotain piti saada korjattua, tiesit kenen puoleen kääntyä. Ruoka kerättiin ja metsästettiin viereisestä metsästä. Suuri metsä tarjosi sienet, marjat ja riistaeläimet. Tautiset eläimet oli silti syytä jättää rauhaan; ne olivat syöneet puolielävää ja kärsivät siten raivotautiin rinnastettavista aggressiokohtauksista ja lievistä mutaatioista. Metsän antimet ja satunnaiset vesisateet olivat hyvin rajallisia resursseja, mutta pienellä porukalla

säännöstely onnistui varsin vaivattomasti. "Miksi otitte minut niin ystävällisesti vastaan?", kyselin hämmentyneesti. Saalistaja ojensi minulle tarjotinta, jossa oli eri eläimistä leikattuja epätasaisesti kypsytettyjä lihanpaloja. Kuolan valutessani melkein poskelleni, valitsin nopeasti kaikista verisimmät herkkupalat. "Tarvitsemme laumaamme vielä yhden. Meitä oli ennen kuusi jäsentä. Ehkä ymmärsit jo mitä tarkoitan", vastasi Saalistaja, johon nyökkäsin ymmärtäväisesti. "Perkeleen puolielävät...", mutisi Keskari, iskien puukolla voimakkaasti pöytään. Oliot, nämä puolieläviksi kutsutut, olivat vesitornin asukkaille arka aihe. Ymmärsin olla sohimatta ampiaispesää, joten vaikenin asiasta ja jatkoin aterioimista. Kun lounas oli nautittu, pyysin päästä lepäämään. Koiraemo opasti minut pari kerrosta alemmas pieneen huoneeseen, jonka lattialla olevalle patjalle mahtui hädin tuskin edes makuulle, mutta se oli nyt juuri sen verran tilaa ja rauhaa mitä tarvitsinkin. PUOLIELÄVÄ Olin nukkunut kauan ja sikeästi, kun heräsin koirien haukuntaan. Keksijä tuli huoneeseeni herättelemään minua innokkaana. "Tule katsomaan! Saimme siepattua yhden!" Nousahdin ylös ja seurasin Keksijää pohjakerrokseen. Häkellyin, kun näin Keskarin tiukassa otteessa pelokkaan puolielävän, äännellen voimakkaasti ja yrittäen päästä väkivalloin vapaaksi. Se rauhottui hetkellisesti ja katsoi minua syvälle silmiin. Näin sen tummanverenpunaissa silmissä voimakasta pelkoa ja tunsin sääliä. En ymmärtänyt miksi. Sehän oli puolielävä. Kaiken pahan alku ja juuri. Rauhaisa hetki kuitenkin päättyi lyhyeen, kun se yritti aggressiivisesti purra Keskaria. "Oppikaa tästä! Puolielävien verenhimo on loputonta. Ne ovat raakalaisia. Petoja!", julisti Saalistaja. "Sitokaa sen suu ja tuokaa kellariin", käski Teurastaja. Saalistaja löi jalkajousen perällä puolielävää ohimoon. Se vain raivostui iskusta enemmän ja oli päästä Keskarin otteesta irti. Keksijä pamautti sitä vanhalla pesäpallomailalla takaraivoon, jonka jälkeen olio lyyhistyi tajuttomana maahan. "Eikö tuo ollut vähän liikaa?", kysyin äkillisesti, jonka johdosta kaikki kääntyivät katsomaan minua halveksuvasti. "Ei näiden kanssa ole leikkimistä", sanoi Saalistaja ja raahasi puolielävää kellariin. Oli yö ja yritin saada jälleen unta, mutta kellarista kantautuvat äänet pitivät minua hereillä. Eläimelliset tuskanhuudot nostattivat niskakarvojani pystyyn. Aika ajoin korvia vihlova kirkuminen loppui ja tornissa oli hetken täysin hiljaista, kunnes se taas jatkui entisen lailla. En ollut kuullut huutoa vähään aikaan, kun kellarin ovi narahti auki. Teurastaja yskäisi raskaasti, sylkäisi lattialle ja askelsi portaita ylös. Askeleiden kopinan ohittaessa kerrostani, suljin silmäni ja esitin nukkuvaa. Ehdin kuitenkin nähdä, kuinka tumma veri oli sotkenut miehen melkein päästä varpaisiin. Sillä hetkellä hän todella oli nimensä veroisen näköinen. Jokin pakonomainen tarve ohjasi minua tiedustelemaan mitä kauheuksia kellarin syvyydessä tapahtui. Odotin, että katolle vievä ovi sulkeutui Teurastajan takana ja nousin varovaisesti ylös. Muut asukit nukkuivat omissa huoneissaan ja torni oli hiljainen, mutta Koiraemon kovaääniset koirat huolestuttivat minua. Ne nukkuivat aina alakerrassa ja olivat ikään kuin tornin oma hälytysjärjestelmä. Saapuessa pohjakerrokseen näin pimeän aulan perällä kiiluvat silmät, jotka tuijottivat minua tanakasti. Nuorin koirista hypähti eteeni ja murisi uhkaavasti. Tiesin, että yksikin haukunta herättäisi Koiraemon, enkä halunnut kenenkään tietävän yöllisestä seikkailustani. Vastasin koiran murinaan vihasella ja päättäväisellä katseella. Se ulahti vaimeasti, käänsi katseensa ja siirtyi pelokkaasti edestäni. Kellarin ovi oli raollaan ja sen syvyydestä pilkisteli liikehtivää valoa. Avasin oven hyvin hitaasti, ettei se vain narahtaisi. Portaot veivät jyrkästi alas ja otin varovaisia askeleita. Ne johtivat synkkään kellariin, joka näytti lähinnä keski-ajan vankityrmältä. Siellä vallitsi hyytävä kylmyys ja ummehtunut kosteus. Katosta roikkui suurien koukkujen varassa eläinten erikokoisia ja muotoisia valmiiksi leikattuja ruhoja ja lihanpaloja. Pöydillä oli komea kokoelma erityylisiä veitsiä ja kirveitä. Seinällä liekehti palava soitu, joka maalasi liikkuvia ja uhkaavia varjoja ympäri kiviseiniä. Huoneen perällä oli nurkkaus, johon valo

ei yltänyt. Vain raskas ja vaivalloinen hengityksen ääni paljasti puolielävän sijainnin. Nappasin soihdun käteeni ja lähestyin hitain askelin kohti nurkkausta. Valon täyttäessä nurkkaa säikähdin kauhukuvaa voimakkaasti. Lähes eloton puolielävä roikkui kahden koukun varassa. Koukut olivat isketty julmasti selän nahan läpi, roikottaen puolielävää katosta kuin eläimen ruhoa. Sen iho oli täynnä syviä viiltohaavoja, jotka valuttivat tummaa, lähes mustaa verta isoksi lammikoksi maahan. Puolielävä aisti minut edessänsä ja avasi suuret verenpunaiset silmänsä niin auki kuin kykeni. Se katsoi minua samalla pelkäävällä katseellaan kuin aiemminkin, pyytäen apua ja armahdusta. Miten tiesin tämän, vaikka emme kommunikoineet? Emme puhuneet samaa kieltä, mutta aistin kaiken mitä sekin. Eikä se edes tuntunut oudolta. Se tuntui luonnolliselta. Mitä minulle oli tapahtumassa? KOSTO Heitin suuren lihakimpaleen koirille, jotta niiden huomio keskittyisi muualle, samalla kun raahasin kärsinyttä puolielävää yhden käden kanto-otteessani kohti ulko-ovea. Ovea piti visusti kiinni valtava ja raskas puulankku, joka täytyi siirtää syrjään vähintäänkin kaksin käsin. Laskin puolielävän varovaisesti alas ja ryhdyin siirtämään lankkua ainoalla kädelläni. Se liikahti vain aavistuksen verran. Hengitin syvään ja puskin kuin raivo härkä, joka sai lankun putoamaan maahan, aiheuttaen valtavan tömähdyksen. Ääni kaikui tornin läpi ja kuulin katolle vievän oven aukeavan. Nyt oli kiirehdittävä! Väänsin oven vaivalloisesti auki, nappasin puolielävän kainalooni ja suuntasin ulos. Ulkona oli lähes täydellisen pimeää. Kuutamon himmeä valo valaisi seutua jonkin verran, mutta näin heikosti vain parin metrin etäisyydelle. Etenin silti hätäisesti, sillä pakomme herätti varmasti koko tornin. Hätäily aiheutti väistämätöntä kompurointia ja mätkähdimme lopulta maahan. Nostin katseeni mudasta ja näin pimeydessä hehkuvia pisteitä. Satakunta tuijottavaa silmäparia joka puolella näkökenttääni. Ensin mielessäni kävi metsän villieläimet, mutta niitä oli aivan liian paljon ollakseen villieläinlauma. Katolta välähti kirkas valo. Joku kohdisti meitä vahvalla valonheittimellä. Se valaisi koko tornin etupihan. Pelästyin, sillä näin mitä nämä sadat silmäparit nyt olivat. Suuri joukko puolieläviä! Ne olivat kuulleet tuskaiset avunhuudot kaukaa ja olivat kerääntyneet auttamaan heimolaistaan. Lauma lähestyi minua ja pelastamaani puolielävää hitain liikkein. En uskaltanut liikahtaa. En edes hengittää. Sääreeni iskeytyi katolta viuhuva Saalistajan nuoli. Se repi jalkani lihasta ja aiheutti sanoinkuvaamattomaa kipua. Huusin tuskaani ja puolielävät aistivat tuntemukseni. Niiden verenpunaiset silmät täytyivät vihasta, eikä aikaakaan kun suurin osa olioista hyökkäsi tornin sisälle. Tornista kaikui helvetillisiä huutoja; olioiden petomaisia ääntelyjä, koirien haukuntaa sekä vinkumista ja asukkaiden epämääräistä karjuntaa. Taistelua elämästä ja kuolemasta. Taistelua viimeiseen hengenvetoon asti... Aamu sarasti ja seudulla oli aavemaisen hiljaista. Puolielävien lauma oli vähentynyt, mutta vain marginaalisesti. Osa niistä oli taistelujälkiä täynnä ja valui verta. Ne olivat kokoontuneet ympärilleni, aivan kuin odottaen seuraavaa liikkettäni. Yksi niistä lähestyi minua ja kosketti sidottua olkapäättäni, olematonta kättäni. Pääni sumeni hetkeksi ja tunsin jälleen sen saman vihan, mikä oli seurannut minua kaikki nämä raskaat metrit. Puolielävät aistivat vihani ja minä aistin heidät. Mielikuvia tukikohdasta, irrotetusta kädestäni ja kostamisesta virtasi alitajuntaani. Psyykeeni rapisi. Omatuntoni oli katoamassa. En ymmärtänyt mikä oli oikeaa ja mikä väärää. Hyvän ja pahan eroa. En kyennyt enää ajattelemaan rationaalisesti. Oliko ihmisyyteni kaikkoamassa? Olinko osa heitä? Vai olivatko he osa minua? Osoitin äkillisesti metsän suuntaan. Osa puolielävistä juoksi nelinkontin metsän syvyyksiin. Loput jäivät ympärilleni ja odottivat edelleen liikkeitäni. Lähdin vaivalloisesti linkaten osoittamaani suuntaan ja koko lauma seurasi minua, kuin hyvin koulutetut metsästyskoirat konsanaan. Olimme matkanneet monta hehtaaria metsää, nousseet kallionkielekkeen ja läpi seuraavan tiheäkasvuisen metsän, kun vihdoinkin saavuimme päämäärääni. Tuttu rakennus näkyi kauempana edessämme. Kylmät väreet kulki lävitseni ja

tunsin sisälläni puhdasta vihamielisyyttä ja kostonhenkeä. Pysähdyin metsän laidalle polveni varaan. Puolielävät yrittivät matkia minua, mutta ne horhahtelivat niille luonnottomassa asennossa ja istahtivat lopulta maahan omalla eläimellisellä tyyllillänsä. Iltahämäryys valtasi seutua. Ainoat valonlähteet tulivat rakennuksesta. Saatoin nähdä sen edustalla muutaman vartijan partiointiretkillä. Ne olivat vain pienen pieni osa sitä kokonaista pataljoonaa, joka oli vallannut omansa takaisin ja hallitsi nyt tuota rakennusta. Tutkin ympäristöä ja suunnittelin mielessäni taktiikkaa, millä yllättää pahaa-aavistamattomat sotilaat. Katseeni osui kivenheiton päässä sijaitsevaan metallinhohtoiseen esineeseen, joka makasi nurmikon peitossa. Lähestyin sitä ja huomasin sen olevan aseeksi tarkoitettu, tarkasti teroitettu metalliputki, jossa oli selvä kädensija. Ihmisen tekemä, olin varma siitä. Noukin sen ylös ja tuijotin putkea hypnoottisesti. Se muistutti minua jostain kaukaisesta, en vain muistanut mistä. Pääni kiehui kuumuudesta, verenpaineeni nousi, näkökenttäni sumeni ja silmäni muuttuivat verenvunaisiksi. Kohotin putken taivasta kohden, kuin voiton merkiksi, jonka jälkeen osoitin sillä rakennusta ja annoin laumalleni käskyn hyökätä.